

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

== Γραφεία, Σοφοκλέους 3 ==

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εξωτερικού: Έτησία Δρ. 10.— Έξάμηνη Δρ. 6.—

Εξωτερικού: Φρ. 15.— Φρ. 8.—

Κάθε φύλλο λεπτά 25

Αγγελίες και διαφημίσεις δραχ. 2 ὁ στίχος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΚΟΛΑΣΗ μαύρη για τους πολιτικούς υποδικολα-
ταδίκους μᾶς παρουσιάζει ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς
Τρίτης στὸ κύριο ἄρθρο του τίς φυλακὲς τοῦ Ἀδέ-
ρωφ. Διαβάσαμε τὴν περιγραφὴ τῆς ζωῆς τους καὶ φρί-
ξαμε. Κ' ἐλπίζουμε πὼς τὴν ἴδια φρίκη θὰ δοκίμασε
καὶ ὁ πονόφυχος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης σὰ διάβασε
τὴν περιγραφὴ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ἡ τραγικὴ ἀλήθεια,
πὼς ἀπὸ ὅσα εἶδαμε καὶ μεῖς στὶς φυλακὲς Συγγρού,
ποὺ κάμαμε τὴ θητεία μας, ριζώθηκε μέσα μας ἡ πε-
ποίθησις πὼς εἶναι ἀδύνατο, ἀπολύτως ἀδύνατο, νὰ
ξέρει ὁ κ. Βενιζέλος καὶ νὰ ἐγκρίνει τίς ἀδικίες ποὺ
γίνονται, τίς βαρεῖες ἀδικίες, ποὺ ἀντιτυποῦνε σ' ὁ-
λόκληρο τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων καὶ τὸ παρου-
σιάζουν ὡς κόμμα ἀνελεύτερο, ἄγριο, τυραννικό. Ὡς
γνήσιοι καὶ φανατικοὶ φιλελεύθεροι καὶ μεῖς, ποὺ τὸ
Βενιζελισμό μας ἀντὶ νὰ τονὲ λιγοστέψει, τὸ ἐναντίο
τονὲ δυνάμωσε ἡ ἄδικη καταδίωξίς μας, τὸ θεωροῦμε
ὑποχρέωσή μας νὰ ἐνώσουμε τίς διαμαρτυρίες μας με-
τὶς διαμαρτυρίες τοῦ «Ριζοσπάστη» καὶ νὰ ζητήσουμε
ἐκτενῶς τοῦ Βενιζελισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μα-
ζὶ νὰ διορθωθεῖ τὸ κακό, ποὺ ντροπιάζει τὸ κόμμα
μας, μιὰν ὥρ' ἀργότερα.

ΧΑΡΑΣ εὐαγγέλια. Οἱ γλωσσικοὶ ἐπαναστάτες
τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀρχίσανε νὰ ἐρω-
τοτροποῦνε μετὰ τοὺς καθαρευουσιάνους! Ὄταν ἀρχί-
δεν εἶναι παράδοξο πὼς ὑποχωρώντας ὁλοένα μπορεῖ
να εἶναι ἐπανάσταση μετὰ ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς,
νὰ φτάσει μιὰ μέρα καὶ σὴν τέλεια σιναδέλφωση μετὰ
τοὺς ἀντιπάλους. Ἀκούστε καὶ χεροκροτήστε τί μᾶς
πλεροφορεῖ ἓνα λευκὸν περιοδικὸν «Εκπαιδευτικὴ
Ἐπιθεώρησις» κάποιον καθαρευουσιάνου:

ΕΥΘΙΩΝ ΓΛΩΣΣΟΡΡΥΘΜΙΣΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΝ

Ὁ ἐναρκτήριος καὶ κανονιστικὸς τῶν ἐργασιῶν
τοῦ συνεδρίου τῶν κ. κ. ἐπιθεωρητῶν λόγος τοῦ ἀ-
ριστέρου κ. Μανώλη Τριανταφυλλίδου, ὁ
ἐκφωνηθεὶς μετὰ τὸν ἀνοικτὸν δημοσιευόμενον λό-
γον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαίδευσ. καὶ παρουσιάσας
τόσον εἰς τὴν γλωσσικὴν αὐτοῦ
μορφὴν ὅσον καὶ εἰς τὰς γλω-
σσορρυθμιστικὰς αὐτοῦ ιδέας ἐν
σχέσει πρὸς τοὺς περυσινούς

τοῦ λόγου καταφανῆ **ΕΠΙ ΤΟ ΚΑ-
ΘΑΡΕΥΟΥΣΙΑΝΙΚΩΤΕΡΟΝ** ἐξέλιξιν—μετὴν ση-
μαντικὴν ἀδαρίαν ἱκανῶν περυσινῶν ψυχαρασιῶν—
ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ περισσότερον εὐνοίᾳ γλωσσορ-
ρυθμιστικὰ σημεῖα.»

Ὄταν οἱ καθαρευουσιάνοι συχαίρουν τοὺς δημοτι-
κιστὲς, τί γίνονται τότε τὰ πομπώδη κηρύγματα γιὰ
τὴν εκπαιδευτικὴ ἀναγέννησι;

ΟΤΑΝ ὁ «Νουμᾶς» μετὰ σεβασμὸν καὶ λεπτότητα δια-
τύπωνε τὴ γνώμη πὼς δὲν εἶτανε σκόπιμο τὴ
στιγμὴν ποὺ ὁ ἀγώνας εἶναι ἀκόμα στὴ βράση του, νὰ
βγαίνουμε ἑμεῖς οἱ δημοτικιστὲς καὶ νὰ διατυπώνουμε
δισταγμούς καὶ ἀφιβολίες, ὁ κ. Παλαμᾶς θύμωνε καὶ
παρὰ τὴ συνήθειά του μᾶς μεταχειρίζετο αὐστηρὰ
χαρακτηρίζοντας τὰ γραφόμενά μας γιὰ πατριαρχικὴ
ἀφέλεια ἢ καὶ κάτι χειρότερο. Τώρα τὸ ἴδιο περιοδι-
κὸν μετὰ χαρὰ καὶ περηφάνεια ἀναδημοσιεύει ὡς «ση-
μαντικὴν ὁμολογίαν» τὸ περίφημο ἄρθρον τοῦ κ. Πα-
λαμᾶ, τὸ δημοσιευμένο πρὸ καιροῦ στὸ «Ἐμπρός» γιὰ
νὰ βγάλει τὸ συμπέρασμα πὼς καὶ ὁ κ. Παλαμᾶς ὕστε-
ρις ἀπὸ τὸν κ. Πολίτη καὶ τὸν κ. Μενάρδο δήλωσε
προσχώρησις στὸ κόμμα τῶν καθαρευουσιάνων ἢ τῶν
μιχτῶν. Εἶναι εὐχαριστήμενος τώρα ὁ κ. Παλαμᾶς
μετὰ τὴν ἐρμηνείαν ποὺ δίνουν οἱ παμπόνηροι καθαρευ-
ουσιάνοι στὰ γραφόμενά του, τὰ ὅποια ἑμεῖς οἱ «πα-
τριαρχικῶς ἀφελεῖς» δὲν κατορθώσαμε τότε νὰ ἐννοή-
σουμε καὶ ἔτσι ἐπροκαλέσαμε τὴν ὀργὴν τοῦ σεβαστοῦ
ποιητῆ;

Ο ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ διαγωνισμὸς ποὺ προκηρύχνει
σήμερα ὁ «Νουμᾶς» εἶναι ὁ δεύτερος ἐθνικὸς δι-
αγωνισμὸς του. Ὁ πρῶτος διαγωνισμὸς του προκη-
ρύχθηκε στὰ 1905 καὶ οἱ ὅροι του δημοσιεύθηκαν στὸ
129 φύλλον τοῦ «Νουμᾶ» (2 τοῦ Γενάρη 1905). Εἴ-
τανε διαγωνισμὸς γιὰ «Ρωμαϊκὸ ἀλφαριθμητῆριον» καὶ
τὸ βραβεῖο του διακόσιες δραχμές. Ἡ κριτικὴ ἐπιτρο-
πὴ, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ὁ Ψυχάρης, ὁ Πάλλης καὶ ὁ
Ἐφταλιώτης, δημοσίευσεν τὴν κρίσιν της (γραμμὴν
ἀπὸ τὸν Ἐφταλιώτην) στὸ 197 φύλλον τοῦ «Νουμᾶ»
(7 τοῦ Μάη 1906) καὶ τὸ βραβευμένο ἀλφαριθμητῆριον,
γραμμμένο ἀπὸ τὸ Γ. Καρατζᾶ, δάσκαλον στὴν Πόλην,
δημοσιεύθηκε στὰ φύλλα 205, 206 καὶ 207 τοῦ «Νου-
μᾶ» (Ἰούλιος τοῦ 1906). Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς τοῦ
«Νουμᾶ» ἔφερε τοὺς καρπούς του καὶ ἄς μὴ λογαριά-
στηκε, καὶ τὸ χειρότερον, καὶ ἄς μὴ μνημονεύθηκε καθό-
λου, ἀπὸ κείνους ποὺ φροντίσανε σὰν καλοὶ καὶ ἐπιδέ-
ξιοι νοικοκυραῖοι νὰν τὰ ἐκμεταλλευστοῦν ὅλα καὶ νὰν
τὰ παρουσιάσουν ὅλα ὡς γεννημένα τάχα μόνο ἀπὸ
τὴ σοφίαν τους· μὰ δὲ βλάπτει. Ὁ «Νουμᾶς» νὰ στεί-
ρει μόνον φρόντισε καὶ ὅς θερίζουν σήμερα ἄλλοι, οἱ
ἐπιτήδειοι, τοὺς κόπους του. Μιὰ ἱκανοποίησις εἶναι
καὶ αὐτό.

ΜΕ ΛΥΠΗ ΜΑΣ ἀναγκαστήκαμε νὰ κάνουμε στὸ
προσασμένο φύλλον μιὰ δήλωσις γιὰ τὸ περιοδικὸν
«Νέοι». Ἐπρεπε ὅμως νὰ γίνῃ αὕτη ἡ δήλωσις γιὰτὶ
φίλοι μας πολλοί, λ.χ. οἱ κ.κ. Γιάν. Οἰκονομίδης, Δοα-
κούλης Θεοδωρακάκης καὶ προχτὲς ἀκόμα ὁ κ. Κώ-
στας Κυριαζῆς, ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Λογοκρισίας

τοῦ Ταχυδρομείου, κι ἄλλοι ἀρκετοί, μᾶς παραπονεθῆ-
κανε πῶς τοὺς στείλαμε, χωρὶς νὰ τοὺς ρωτήσουμε,
κι ἄλλο περιοδικὸ καὶ μερικοὶ τοὺς μάλιστα προπλη-
ρώσανε καὶ τὴ συντρομῇ, μὲ τὴν ἰδέα πάντοτε πῶς τὸ
ἄγνωστό τους περιοδικὸ τοὺς τὸ στέλνει ὁ «Νουμᾶς».
Αὐτὴ τὴν ἀφορμὴν κι αὐτὴ τὴ σημασίαν εἶχε ἡ δῆλωση
τοῦ τελευταίου φύλλου, κι ὅχι τάχα πῶς οἱ νεό-
βγαλτοὶ λόγιοι, στέλνοντας τὸ περιοδικὸ τοὺς σὲ δνό-
ματα παρμένα ἀπὸ τὸν κατάλογο τοῦ «Νουμᾶ», γρά-
ψανε πῶς τὸ στέλνουν «τῇ συστάσει» τοῦ «Νου-
μᾶ». Τέτια ἀνήθικη πράξις δὲ νὰ νὰ φέρεται κα-
θόλου στὴ δῆλωση, γιατί δὲν ἔγινε κι οὔτε μᾶς πέ-
ρασε κἂν ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς μπορούσε ποτὲ νὰ γίνει.

“ΘΕΣΣΑΛΙΑ,”

3.—

Ἦ ματιά του ἡ ἄδολη, τύλιγε ὅλο τὸ πλήθος, ποὺ
δρασμένο ἀνυποχρυσότοον καὶ μίσησε ὡς ἡλιαχτίδα
στὴν ψυχὴ τοῦ Χαρούλη. Καὶ καθὼς μολόγησε τὸ
παιδί πῶς εἶναι Καμπύσιος, ὁ Χαρούλης αἰσθάνθηκε
ἓνα γλυκὸ μαχαιράκι μὲ λεπίδα χρυσοῦ, σὰ μετὰξί,
νὰ τοῦ κόβῃ τὰ ἥπατα, νὰ τοῦ παίρῃ τὴ ζωὴ του·
«—Βα... Βαγγέλη... Βαγγέλη μ'...», ἔβγαλε σιγυ-
γιά φωνὴ καὶ ἀνοίξε τὰ χέρια ὡς νὰ τὸν δεχθῇ στὴν
ἀγκαλιά του.

Κι ὁ νιὸς μὲ τὸ γένι σὺν ἀσιάχι, τίναξε τὸ γερα-
σμένο κεφάλι σὰ νὰ ξυπνοῖτο ἀπὸ νύκτι καὶ σιάνη
σολλογιζόμενος πολὺ. Ὑστερα μὲ ἥσυχον φωνὴ καὶ
ὅλο γλῆκα στὴ θωριά του: «Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε, ὁ
Βαγγέλης· νὰ ἐγώ...τώρα θυμάμαι...»

Καὶ ἀποῦ ἀναλογίστη πολὺ, ξαναεἶπε:

«Ἐοῦ, καλὲ μου γέροντα, εἶσαι ὁ πατέρας μου καὶ
σεῖς ὅλοι, χωριανοὶ μου Δεξοχωριῖτες. Σιτοῦ χρόνου
τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ποῖδον εἶμουν καὶ ποῦντε ἡ γε-
ριά μου βασιοῦσε. μὰ πάντα μου ἐννοιοῦσα, μέσα μου,
βαθιά, πῶς εἶμαι Καμπύσιος, κι ἂν καὶ ψηλὰ σὶ ἀ-
πάτητα κορφοβοῦντα θροισκόμεν' ὅλο σὶνὸν Κάμπο ἔ-
πεγτε ἡ ματιά μου καὶ ἡ καρδιά μου ἐράειζε βλέπον-
τας τόση δεισιχνία νὰ σὰς διαβῇ, σὰ νὰ βάρανε
μένα τὸν ἴδιο.

«Ἀγόντας ἀναγῆσα τὸν κόσμο περιγόμεν δῶ
μέσα σὶνὸ χωριὸ μαζὶ σας. Ἄν κι ἀπ' τὴν ἴδια φων-
ριά, ὅμως αἰσθάνομαι μιὰ ξεχωριστὴν ἄγρια φωνὴ
νὰ μὲ ξεομάῃ σὲ ἔργα, ποὺ ὅλοι τὰ λέγατε παλαβά.
Ἐἴμουν ἕνος κοντά σας. Τὸ σπῖτι μάλιστα, τὸ χα-
μδουπιτο αὐτό, ποὺ ὁ πατέρας, θυμάμαι, σκυφτὰ ἔμ-
παυε—ὅλο σκυφτὰ, ποὺ βάρανε τὴν παλιάρα τὴν
ψυχὴ μου. Ὑστερα τὸ σκιάχτρο, ἡ φοβερὴ λέξη, ὁ
Ἄ φ έ ρ ι η σ, σὺν κουνδοῦνι τῆς κόλασης ἀντήχας
σιανιὰ μου—Νιάν!... Κι ἀκόμα σὰ θέτε μιὰ ζηλο-
φτῶνα, γιατί νὰ μὴν κάθομαι σὶνὸ μπαλκόνι τοῦ Κο-
ρακιοῦ νύχτα-μέρα ἔ γ ώ, νὰ βλέπω τὸ φεγγάρι ποὺ
κρυφοκνηγόνουν σὶνὰ σὺννεφα μὲ τὸν ἀνγερινό, καὶ
νὰ ἀγναντεύω τὶς παρδαλὲς χρωματωσὲς τῶν θου-
ρῶν τὰ δειλινὰ καὶ τὶς χαρναγούλες...

«Καὶ ἀνθρώποι ποὺ βαροῦσαν σουραύλια γλυκὰ
καὶ τραγουδοῦσαν ὀλημερις χαρὰς τραγούδια, ποὺ
σηκῶσαν τὸ νοῦ καὶ πῆγα μαζὶ τους, ὅντα περνοῦσαν
μιὰ βραδινὴ σὶνὸ ποτάμι μας. Αὐτοὶ μὲ πῆραν ἡγλά

σὶνὰ θουνὰ καὶ εἶδα τότες θαυμαστὰ πράματα, ποὺ
μόνε τὰ γλέπη κανεῖς σὰ μάθη νὰ σηκώνῃ τὸ κεφάλι
ἡγλά...»

«Ἡ χαρά μου ὅσο πάαινε μεγάλωνε, τόσο ποὺ δὲ μ'
ἀπόμνησκε σιμοῦλα νὰ θυμῇ τὰ περασμένα, σίτι
καὶ γοιούς... Συμπάδα με, καλὲ γεροπατέρα, καὶ
σεῖς θλίβεροι χωριανοὶ μου, ἂ σὰς ἔκαμα πίκρα μὲ
τὴ φευγάλα μου. Τώρα ὅμως ἦρθα νὰ σὰς φέρω τὴ
μεγάλῃ χαρά, νὰ σὰς δείξω τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὴ
δεῖτε—ποὺ θὰ τὴ δεῖτε, ὅλοι μαζὶ!...»

— «Ναί! ὅλοι μαζὶ—ὅλοι μαζὶ!...» φώναξε τὸ
πλήθος, μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ τὸν ἀκολούθησε θαρ-
ρετιά, καθὼς βάδιζε μπρὸς μὲ τὸ δακρυγελάμενο
τὸν πατέρα του, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, σὰ μικρὰ παι-
διά, ποὺ πᾶνε νὰ κόψουνε λουλούδια... «Βαγγέλη,
παιδί μου... Βαγγέλη μου!...»

Μά τότες βγήκε μπροστά τους ὁ ἀγένης καὶ εἶχε
μαζὶ του ἓνα πλήθος φερμένο ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἀρ-
μαιωμένο καὶ ζωμένο λουριά. Τὰ σπαθιά τους ἀ-
στράφταν σκληρὰ σὶνὸν ἥλιο καὶ ἡ περπατήσά τους
δαρνατηχοῦσε σὰ χίλιων ἀραμπάδων καρδάνι.

Πρώτη φωνὴ βλέπαν τὸν ἀγένη τους. Δὲν εἶχε
ρθεῖ ποτὲ σὶνὸ Δεξοχωρι. Οὔτε τοὺς μίλησε, οὔτε κα-
τέδῃ ἀπ' τὸ γναλὸν ῥαχτὸ ἄμαζι του.

Ἐνας μὲ παρδαλὰ ρούχα καὶ κρεμασμένα λιλιὰ,
ποῦχε τὰ μουστάκια σηκωμένα σὰ μελανοῦ τράχον
ροῦρά, τοὺς μίλησε θροισκὰ λόγια καὶ ὅλο τὸ χέρι
κοντοῦσε, θροισκωπώντας τὸ γναλιστερό του σπαθί.
Τὰ πλιότερα ποὺ τοὺς εἶπε δὲ τὰ ροῦδωσαν, μὰ κα-
τάλαβαν πῶς εἶταν ὅλο προσβολὴ καὶ θυμὸ γυναικός.

Ὁ Βαγγέλης ἀπάντησε, γλυκὰ μιλώντας σὶνὸν ὁρ-
γιαμένο μὲ τὰ ραῖα μουστάκια. Τὰ λόγια του σιάνανε
μέλι καὶ φέροναν δάκρυα σὶνὰ μάτια τῶν Καμπύσιων
οἱ γυναῖκες μάλιστα κλαίγαν.

Εἶπε πολλὰ γιὰ τὰ θάσάνα τους καὶ γιὰ τὴν πίκρα
τους, ποὺ δὲν τοὺς ἀγίνει νὰ δοῦνε μέρα γλυκιὰ, ποὺ
δὲ ζητᾶν παρὰ νὰ ζήσουνε σὺν ἀνθρώποι· νὰί—σὺν
ἀνθρώποι!

Ὁ ὁργισμένος μὲ τὸ λαμπερὸ σπαθί καὶ τὰ μου-
στάκια σὺν ἀγριόγατος, εἶπε τοὺς χωριῖτες νὰ γί-
γουν καὶ νὰ πᾶνε σὶνὰ χωράμια τους κι ἄλλοιτες νὰ
μὴ ξανασιμῶν, οὔδὲ νάκοῦν τὰ παλαβά λόγια. Τὰ
εἶπε μὲ θυμὸ καὶ γοργλωμένα ὀλόκληρα μάτια, τόσο
ποὺ οἱ Καμπύσιοι φοβήθηκαν, μὴ δὲ σκορπίσανε.

Τοὺς ξαναλέει, μαγιασμένα, κοντόντας χέρια καὶ
χιτῶντας ποδάρια, νὰ γύρουνε γιατί θὰ τοὺς σκο-
τώσῃ, μὲ τ' ἄρματα ποὺ ἔχουν σὶνὸ ρῆμο οἱ ἀνθρώ-
ποι του, καὶ θὰ τοὺς ξεκοιλιάσῃ μὲ τὰ γναλιστερὰ
σπαθιά.

Ὁ Βαγγέλης σὰ νάθελε νὰ προσηλάξῃ, νὰ προσπιέ-
γῃ τοὺς ἀμειροὺς χωριανοὺς ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ τὸ
θάνατο, πῆγει μπρὸς ἀνάμεσιν πλήθος καὶ ὁργισμέ-
νου σπαθῆ, ἀνοίγοντας τὰ χέρια σὰ γτερά νὰ τοὺς
ἀποσκελῶσιν ὅλους...

Κι ἀμέσως ὁ ὁργισμένος ἀνθρώπος μὲ τὴν κόκ-
κινῃ γλόχα σὶνὰ μάτια, ὡς τοῦργεψε ὁ ἀγένης, ἀπὸ
τὴ γναλὸν ῥαχτὴν ἄμαζα, εἶπε μιὰ λέξη: Π ῶ ρ !..

Ἐνας ξερός ἀλλόκοτος κρότος, σὰ δαιμόνον τρι-
ξιμο δοντιῶν, ἀκούσθη κι ὁ Βαγγέλης σωρῖσθηκε
χάμου βγάζοντας ψιλὴ φωνοῦλα γλυκιὰ, σὰ βέλασμα
ἀρτιστοῦ, ποὺ τ' ἀδικοσφάζει μακελλάρης αἰμόχαρος.

Οἱ ἄλλοι κοιπαχτήκανε κατάματα. Παράξενο τοὺς φάνηκε.

— Ναί, τί κοιτᾶτε; Ψάχνουν οἱ σπιτικοὶ τῆς νᾶ τήνε θροῦν. Μὰ ποῦ νὰ τῇ θροῦν, μίλησε ὁ Ἀμολοχίτης, κι ἄρχισαν ὅλοι καὶ γέλια...

— Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος. Φρενοκομεῖο. Ποῦναι ὁ μακαρίτης ὁ Βολιούκας γιὰ νὰ τὰ δῇ. Τί λὲς εὐό, ρε Καλόγνωμε, ποὺ μαλλώνωμε πρὶν;

— Φρενοκομεῖο, μίλησε κι ὁ Καλόγνωμος, κ' ἐρριξε μιὰ πιτσιλιὰ στὸν ἄερα.

Σὲ λίγο ὁ καφενὲς ἔκλεισε, καὶ τελευταῖοι φύγανε οἱ συντρόφοι νὰ ξαποσιάσουν λίγο γιὰ τὸ ταξίδι, ποὺ θάκαναν τὴν ἄλλη μέρα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΓΚΑΘΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΙΑ

κ. Χ. Strich. Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου — κ. Χτίστη Δὲν τοὺς φασκελιόυεις! Ὅτε γροθιὲς δὲν ἀΐζουνε. κ. Ἀβσαλώμ. Ἀφού ἐπιμένεις τόσο, τὸν δημοσιεύουμε τὸ διάλογό σου, νὰ ἡσυχάσεις:

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κακό, βρε ἀδερφέ; Ὅπου δεῖς δημοσιευμένο ποίημα τοῦ Σ. θὰ ἴδεις ἀπὸ πίσω του κολλημένο δῆγμα τοῦ Ν.

— Καὶ βέβαια! Εἶναι, βλέπεις, ὁ Ν. τὸ φιλολογικὸ Κολητήριο τοῦ ποιητικοῦ Καρὰ γκι ὅζη!

— Δ. Μ. Ζαμ. Καβάλλα. Εὐχαριστοῦτε γιὰ τὰ φιλικὰ σου λόγια. Θὰ σοῦ στείλουμε τὸ «Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα» μὲ τις ἐτοιμασίαι. — κ. Tassos θὰ δημοσιευτεῖ — Ε. Οἶκ. Γράφεις καλοὺς στίχους. Στείλε μας λοιπὸν ἑποστὲ καλὴν εὐαγγελία —

κ. Α. Τσιε. Δυστυχῶς ἀκατάλληλα — κ. *** Πισσαῖ. Οἱ στίχοι δὲν εἶναι κι ἀσκημοί, μὰ ὅχι κι ἀρετὰ καλοὶ — κ. Γ. Χας. Δυστυχῶς ἀκατάλληλα — κ. Ἀγγ. Μόρ. Ἀφού ὑπάρχει λόγος νὰ δημοσιευτοῦνε, στείλε μας ἕνα, τὸ καλύτερο, καὶ τὸ δημοσιεύουμε — κ. Ρ. Γ. Μ. Καλαμάτα. Στείλε μας τίποτ' ἄλλο, ἔτσι βοντίστο, βουκολλικό, μὰ δίχως καθήκεις καὶ αὐτριά. Τὸ γ εἶναι ποιεῖτο καὶ κακόφωνο — κ. Αλ. Κ. Μωρ. θὰ δημοσιευτεῖ σὺ ἐρχόμενο φύλλο — κ. Ν. Γ. Δαν. Καθίτσι, Καλὰ γράφεις μὰ τὸ θέμα δὲ μᾶς ἄρσεν. Ἄσε τίς Ὀδωνιὲς καὶ ρήξου στὴ ζωὴ τοῦ κάμπου, κι ἀπὸ τὴν τέτοια ζωὴ στείλε μας ζουγραφιές. — κ. Τ. Α. Τόσα νιώθουν καὶ τόσα λένε. — κ. Δεβαντινο Μήτε νέα, μήτε «ἀφελὲς» εἶναι ἡ ποιησὶς σου ὅπου μᾶς γράφεις. Καὶ γιὰ νὰ κρίνουμε κι' ἄλλοι τυπώουμε ἐδὼ τὸ «Θρησκευτικὸ» σου.

Ave Maria
Δέσποινα Κυρία
gratia plena
Ἀγάπα ἐμένα
Mihi salus
μὲ τόσους ἄλλους.
gloria Deo
Αὐτὸ ποῦ σου λέω.

— κ. Α. Π. Βερ. Δὲν ἔχεις δίκιο. Νά, μὲ δυὸ λόγια ἡ ἀπάντησις σὺ σὺντημένο γράμμα σου, Οἱ λέξεις «μενοῦτο», «καλμάρω» κ.τ.λ. δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν «Παλιόκουβέντα» κ.τ.λ. Ἀπὸ τίς ξένες γλώσσες ἡμποροῦμε νὰ παίρνουμε ὅσες λέξεις μᾶς χρειάζονται, σώνει αὐτὲς νὰ συμμορφώνονται μὲ τὸ φθολογικὸ καὶ τὸ τυπικὸ τῆς Δημοτικῆς — κ. Δ. Κρεστ. θὰ δημοσιευτεῖ. Τὰ φύλλα ὑπάρχουν — κ. Δ. Ραμ. Δημοσιεύουμε τὸ ἕνα — κ. Δ. Γ. Σακ. Χαλκίδα. Ἀδύνατο στάθηκε νὰν τὰ διαβάσουμε, εἶτο μολυβογραφία ποὺ μᾶς ἔδωκε, καὶ τὰ σέλας. — κ. Δημ. Κρ. Δυστυχῶς ἀκατάλληλο.

Στ. Γ. Στ. Ἀγγ. Τὰ πρὸς. παλαιὰ δὲ μᾶς γένισαν τέλεια τὴν καρδιά. Πρόσεχε τὴν περὶ ποιήσῃ γιατί ἔχει πολλὰς ξέρες. Λέξεις οὐκ «φωτισμένας» πλὴν σὲ μονότονα κτλ. δὲ στένουνται πολὺ καλὰ στὸν ποιητικὸ λόγο. — Θαν. Δημ. Τὰ ἡμιμόνητα θὰ δημοσιευτοῦν. — Θ. Α. Μωρ. Ἀγγ. Τὸ θέμα καλὸ, μὰ χρειάζεται καί ποια μεγαλὴ τέχνη σὴν μεταχειρίσῃ του. Δοκίμασε κι' ἄλλα. — κ. Σταυρ. Τέτοιους ἀσκημοὺς στίχους δὲ γράφουν οὔτε οἱ καθ' ἀρχὰς οὐλοὶ νέοι. — κ. Πέτρο Σαγ. Τὸ δημοσίεψαμε κάπου ἄλλο, γιὰ νὰ κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωσις.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΜΑΝΩΛΗ

Μιχτός. Ὅλ' ἀνακάτεψες τῆς γλώσσας μας τὰ εἶδη, ποῦ κι' ὁ Ζαμάνης σὲ παῖνᾶ τώρα, Τριανταφυλλίδη.

ΣΤΟ ΓΛΗΝΟ

Δῶσε μιὰ καπελλιὰ γερὴ στὸ δασκαλοΖαμάνη. ἄλλωζ στήν Καθαρεύουσα γύρισε μάνι—μάνι.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ

Μὲ τὰ καθαρά κολλάρια καὶ τίς κάτασπρες τίς γκέτες γρόφουν στίχους καὶ ποζάρουν γιὰ Σαῖξπηροι καὶ γιὰ Γκαίτες.

ΓΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

Ἄν εἶχες ὅσοι εἴμαστε, κυρά, κορίτσια τόσα, γαμπρούς σου νὰ μᾶς ἔκανες, θὰ ἔξαμε τὴ γλώσσα.

ΚΥΝ—ΟΝΙΚΟΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΜΥΡΝΗ

Βράδι 14 τ' Ὀχτώβρη 1918

Τὸ γεγάρι—μιὰ γέτα πεποτιοῦ σάπια—πειαμένο χαμηλὰ στὴν ἄκρη τοῦ πελάου.

Ἀντίκρου στὸν σκοταδερὸ Σίτηλο, γωτιὰ ἔπουνλη ροδιῶει τὸ μελανὸ οὐρανό.

Ὁ γάρος ἐρημος λαμποχαράζει τὰ κρέατα γερά. Στὴν κυανότη τῆς προκυμαίας, βιολιά γλυνὰ καὶ σαντιούρια καὶ οὔτι, ὅλο πάθος φρικιαστικὸ ἀνατολίτικον, κι ἀπ' τὰ κοκκινόχρωπα παρὰνθηρα τῆς παράλλου, ἀμυνέδες καὶ σαρκιὰ γλυστροῦνε, ἀπὸ τίς γλυνκεῖες κόρες τῆς ἀμαρτίας.

Ὡ χώρα τῶν ἡδονικῶν ματιῶν, χώρα τῶν γλυνκόματων ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς θάλασσης καὶ τῶν βουνῶν σου γύρω, ἔχουν τὰ μάτια μωγευθεῖ πιά, κ' εἶν' ὅλ' μεθηρομένα.

Δ. ΡΑΜΣΗΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ:

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΘΗ

σὲ χαρτὶ καλὸ καὶ μὲ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο καὶ πουλιέται δόχ. 3 στὰ Γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας «ΤΥΠΟΣ» (ὁδὸς Σοφοκλέους 3) καὶ σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται δίχως παραπανιστὸ ἐξόδο γιὰ ταχυδρομικά.